Ми висвітлимо ваші професійні здобутки
Успіхи і досягнення у науці
№ 12(22)
2025

УДК 355.6:351/354

https://doi.org/10.52058/3041-1254-2025-12(22)-1496-1506

Чорнописький Валерій Іванович аспірант кафедри публічного адміністрування, Міжрегіональна Академія управління персоналом, https://orcid.org/0009-0004-8772-9773

ПРИНЦИПИ ТА ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ МАТЕРІАЛЬНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ ВІЙСЬК

Анотація. Визначено, матеріальне забезпечення військ є частиною системи логістичного забезпечення. Проаналізовано наукові підходи до класифікації видів логістичного забезпечення. Запропоновано логістичне забезпечення класифікувати за сферою застосування та функціональним призначенням на: 1) військову (оборонну) логістику, що є критично важливою в умовах прямих безпекових загроз та стосується забезпечення військових формувань; 2) логістику кризового реагування, спрямовану на підтримку цивільного населення та відновлення життєдіяльності держави в період та після криз; 3) інфраструктурну та ресурсну логістику, що забезпечує функціонування держави та її економіки, особливо в умовах обмежень, зумовлених безпековими загрозами. Для державного управління логістичним забезпеченням характерна багаторівнева структура суб'єктів, що зумовлює багатоплановість інформаційних потоків та складність взаємовідносин з постачальниками.

В умовах сучасних безпекових загроз дефініція «матеріальне забезпечення військ» відображає трансформацію військової логістики та управління в умовах війни високого рівня інтенсивності, гібридних загроз та технологічного розвитку. Сучасна термінологічна сутність матеріального забезпечення формується навколо функціональної трансформації та технологічної інтеграції. Обґрунтовано, що сучасне матеріальне забезпечення військ є комплексною, стійкою та високотехнологічною системою, інтегрованою в логістичні процеси. Запропоновано під матеріальним забезпеченням військ розуміти комплекс управлінських заходів, процесів та ресурсів, спрямованих на своєчасне, повне та якісне постачання військових формувань (особового складу, військових частин, установ) усіма видами матеріальних засобів, необхідних для виконання покладених на них завдань у мирний та особливий періоди. Охарактеризовано види матеріального забезпечення (продовольче, речове, квартирно-експлуатаційне, медичне). Матеріальне забезпечення військ є безпосередньою умовою боєздатності військ: підтримка життєдіяльності та морального духу; функціонування техніки; створення стратегічних запасів. У системі воєнної безпеки матеріальне забезпечення військ постає як кінцева ціль військової логістики, показник стійкості держави, фактор оперативного успіху.

Ключові слова: державне управління, матеріальне забезпечення військ, логістичне забезпечення, реформування, стратегічне планування, цифровізація, оборонні закупівлі, інституційний аспект, нормативно-правова база, прозорість, національна безпека, безпекові загрози.

Chornopysky Valeriy Postgraduate Student, Department of Public Administration, Interregional Academy of Personnel Management, https://orcid.org/0009-0004-8772-9773

PRINCIPLES AND FUNCTIONS OF STATE MANAGEMENT OF MATERIAL SUPPORT OF THE TROOPS

Abstract. It is determined that the material support of the troops is part of the logistics support system. Scientific approaches to the classification of types of logistics support are analyzed. It is proposed to classify logistics support by scope and functional purpose into: 1) military (defense) logistics, which is critically important in conditions of direct security threats and concerns the provision of military formations; 2) crisis response logistics, aimed at supporting the civilian population and restoring the vital activity of the state during and after crises; 3) infrastructure and resource logistics, which ensures the functioning of the state and its economy, especially in conditions of restrictions caused by security threats. State management of logistics support is characterized by a multi-level structure of subjects, which determines the multifaceted nature of information flows and the complexity of relationships with suppliers.

In the context of modern security threats, the definition of "material support of troops" reflects the transformation of military logistics and management in conditions of high-intensity war, hybrid threats and technological development. The modern terminological essence of material support is formed around functional transformation and technological integration. It is substantiated that modern material support of troops is a complex, stable and high-tech system integrated into logistics processes. It is proposed to understand the material support of troops as a set of management measures, processes and resources aimed at the timely, complete and high-quality supply of military formations (personnel, military units, institutions) with all types of material resources necessary to perform the tasks assigned to them in peacetime and special periods. Types of material support (food, clothing, housing and operational, medical) are characterized. Material support of troops is a direct condition for the combat readiness of troops: support of vital activity and morale; functioning of equipment; creation of strategic reserves. In the military security system, material support of troops appears as the ultimate goal of military logistics, an indicator of the stability of the state, a factor of operational success.

Keywords: public administration, material support of troops, logistical support, reform, strategic planning, digitalization, defense procurement, institutional aspect, regulatory framework, transparency, national security, security threats.

Постановка проблеми. Ефективність виконання бойових завдань, збереження життя особового складу та успішне відбиття зовнішньої агресії прямо залежить від функціональності та гнучкості системи державного управління у сфері оборонної логістики та матеріально-технічного забезпечення. Ця обумовленість вимагає не лише екстреного нарощування обсягів постачання, але й необхідності докорінних трансформаційних змін управлінських процесів у цій сфері. Це пояснюється тим, що наявні управлінські механізми, які значною мірою базуються на застарілих доктринах і принципах функціонування у мирний час, виявилися недостатньо адаптивними та не враховують динаміку інтенсивних бойових дій та потреб сучасних військових операцій.

Система держаного управління у сфері матеріального забезпечення військ є складною та багаторівневою структурою, що охоплює планування, закупівлі, логістику, зберігання, розподіл та контроль використання ресурсів. В умовах воєнного стану вона зазнає колосального функціонального тиску, що зумовлено руйнуванням критичної інфраструктури та необхідністю ефективної інтеграції міжнародної військово-технічної допомоги. Це вимагає підвищення прозорості, гнучкості, адаптації та швидкості прийняття рішень відповідно до динамічних змін на лінії зіткнення. Саме тому дослідження оптимізації та підвищення прозорості механізмів державного управління у сфері матеріального забезпечення військ набуває особливої наукової та практичної значущості.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуальною базою для дослідження слугують праці вітчизняних науковців, присвячені проблематиці удосконалення державного управління у сфері матеріального забезпечення військ, зокрема цифровій трансформації та інтеграції логістичних систем, гармонізації нормативно-правової бази у сфері оборонних закупівель, забезпечення оперативної гнучкості та стійкості логістичних процесів в умовах криз та бойових дій, удосконалення фінансового та кадрового забезпечення логістичних структур, оптимізації процедур обліку, руху та списання матеріальних засобів для мінімізації бюрократичних перешкод. Окремі аспекти у напрямі удосконалення державного управління у сфері матеріального забезпечення військ знайшли відображення у наукових доробках: Т.Голоднової [1], Ю.Ганненка [2; 3], В.Кивлюка [2], С.Паценка [3], М.Стасюка [5; 6], О.Теснікова, В.Фурсової [7] та інших.

Мета дослідження - проаналізувати державне управління у сфері матеріального забезпечення військ як критично важливе для зміцнення національної безпеки, забезпечення життєздатності та стійкості військових формувань для успішного відбиття зовнішньої агресії.

Виклад основного матеріалу. Безпекова загроза в контексті матеріального забезпечення військ - це сукупність дестабілізуючих чинників (явищ, процесів, дій або бездіяльності), які створюють реальну чи потенційну небезпеку для життєво важливих інтересів держави шляхом блокування або обмеження її

здатності своєчасно та в повному обсязі забезпечувати матеріально-технічне та ресурсне постачання військ, а також нівелюють ефективність державного управління та мінімізують оборонний потенціал. Загрози матеріального забезпечення військ корелюються з якістю державного управління і переважно є наслідком системної корупції, неефективності логістичних процесів та недосконалості стратегічного планування розвитку оборонно-промислового комплексу.

Загрози, актуальні для матеріального забезпечення військ, можна поділити на такі:

1) військові (традиційні) загрози, які виникають внаслідок ведення класичних бойових дій та вимагаються від системи управління оперативного реагування для забезпечення та захисту матеріальних ресурсів;

2) невійськові (гібридні) загрози, які полягають у використанні невійськових інструментів для підриву функціональності системи управління та виробничої бази; 3) внутрішні управлінські загрози фокусуються на системних внутрішніх недоліках державного апарату та першопричиною більшості інших проблем у сфері матеріального забезпечення військ.

В умовах безпекових загроз ключові критерії державного управління у сфері матеріального забезпечення військ фокусуються на оперативності та безперервності забезпечення (своєчасність, гнучкість та адаптивність, стійкість), ефективності використання ресурсів (раціональність та забезпечення, якість, підзвітність та прозорість), готовності та плануванні (наявність резервів, прогнозування, мобілізаційна готовність).

Матеріальне забезпечення є частиною системи логістичного забезпечення, що зумовило чітке розмежування дефініцій «логістика» та «логістичне забезпечення», їхню змістовну характеристику. Проаналізовано наукові підходи до класифікації видів логістичного забезпечення та встановлено, що в системі державного управління матеріального забезпечення військ така класифікація може бути розширена за рахунок додаткових функціональних елементів. Сучасна термінологічна сутність матеріального забезпечення формується навколо функціональної трансформації та технологічної інтеграції. Виявлено, класичне розуміння матеріального забезпечення військ фокусувалося на своєчасному постачанні необхідних матеріальних засобів, а в умовах сучасних безпекових загроз акцент переміщується на стійкість, адаптивність (гнучкість) та децентралізацію. Обґрунтовано, сучасне матеріальне забезпечення військ є комплексною, стійкою та високотехнологічною системою, інтегрованою в логістичні процеси. Запропоновано авторські визначення понять «матеріальне забезпечення військ» та «державне управління у сфері матеріального забезпечення військ». Виявлено, у системі воєнної безпеки матеріальне забезпечення військ постає як кінцева ціль військової логістики, показник стійкості держави, фактор оперативного успіху.

Принципи державного управління матеріальним забезпеченням військ за сферою застосування можна класифікувати на: а) організаційні (законність,

централізм управління, прозорість та підзвітність, єдиноначальність, відповідальність); б) функціональні (планування, оперативність та своєчасність, комплексність, безперервність); в) економічні (економічність, обґрунтованість витрат, раціональне використання); г) забезпечувальні (гнучкість та адаптивність, достатність, стійкість, надійність).

Організаційна архітектура у сфері матеріального забезпечення військ є багаторівневою та функціонально диференційованою системою, що включає всі ланки від стратегічного планування до тактичної логістики: а) структура чітко розподілена між цивільним контролем і політикою (МОУ) та військовим командуванням (ГШ ЗСУ), що забезпечує поділ функцій формування ресурсної політики та її оперативного застосування (принципова модель); б) забезпечення реалізується через спеціалізовані виконавчі агенції та складний ланцюг військової логістики (від оперативних командувань до тилових підрозділів військових частин) (механізм реалізації); в) ключовим стратегічним курсом є реформування виконавчих механізмів (зокрема закупівель) для підвищення прозорості, посилення конкуренції та ефективності використання державних ресурсів (стратегічний вектор).

Оскільки державне управління у сфері МЗВ є частиною сектору оборони, слід враховувати, що Законом України «Про національну безпеку України» (ст. 3) визначено загальні основи та принципи державної політики у сферах національної безпеки і оборони, які є обов'язковим для всіх органів державної влади, включаючи ті, що займаються матеріальним забезпеченням військ. Зокрема, принципи верховенства права, підзвітності, законності, прозорості та дотримання засад демократичного цивільного контролю (що визначені вказаним Законом) є ключовими.

Відповідно до затвердженого Порядку логістичного забезпечення сил оборони, цей процес ґрунтується на низці ключових принципів, серед яких:

- централізація управління задля досягнення результативного здійснення завдань щодо задоволення спільних потреб складових сил оборони з залученням всіх наявних сил/засобів логістичного забезпечення складових сил оборони зважаючи на їх спроможності та раціонального використання наявних ресурсів;
- пріоритетність і достатність логістичного забезпечення щодо безперервного і цілковитого задоволення потреб складових сил оборони в озброєнні, техніці (військовій/спеціальній), матеріально-технічних засобах і послугах, а також концентрація зусиль логістичного забезпечення на першочергових цілях, що виконуються силами оборони в період їхньої підготовки та в процесі застосування;
- спільне здійснення завдань з реалізації потреб складових сил оборони спільними зусиллями центральних органів виконавчої влади (ЦОВВ), інших державних органів, сили та засоби яких долучаються до складу сил оборони, Збройних Сил, а також ін. складових сил оборони, відповідно до їхніх можливостей;

➢взаємодія і координація дій між складовими сил оборони й центральними (місцевими) органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, а також іншими державними органами, підприємствами оборонно-промислового комплексу, іншими підприємствами, організаціями, установами незалежно від форми власності щодо питань забезпечення озброєнням, військовою і спеціальною технікою, матеріально-технічними засобами (послугами) в ході підготовки сил оборони й у процесі їхнього застосування;

➢функціональна сумісність організаційних структур органів управління логістичного забезпечення складових сил оборони, а також субординованих їм сил/засобів;

➢співробітництво складових сил оборони з органами зарубіжних країн, міжнародними організаціями, збройними силами інших країн відносно питань забезпечення складових сил оборони матеріально-технічними засобами (послугами) в період їх підготовки й у ході застосування згідно повноважень, передбачених законом.

Отже, можемо на підставі проведеного аналізу класифікувати принципи державного управління матеріальним забезпеченням військ за сферою застосування на:

організаційні (управлінські) принципи спрямовані на регулювання структури управління та взаємодію (законність, централізм управління, прозорість та підзвітність, єдиноначальність, відповідальність);

функціональні (реалізаційні) принципи, що регулюють сам процес забезпечення (планування, оперативність та своєчасність, комплексність, безперервність);

економічні принципи стосуються раціонального використання ресурсів (економічність, обґрунтованість витрат, раціональне використання);

забезпечувальні принципи стосуються підтримки боєздатності (гнучкість та адаптивність, достатність, стійкість, надійність).

Таким чином, ефективна система державного управління матеріальним забезпеченням військ базується на чотирьох взаємопов'язаних групах принципі, які забезпечують комплексну, стійку та законну підтримку боєздатності Збройних Сил. Сукупність цих принципів дозволяє трансформувати логістику з простого постачальника стратегічний чинник бойової стійкості, забезпечуючи військовим підрозділам змогу дієво виконувати задання в умовах війни та надзвичайних ситуаціях.

Принципи державного управління матеріальним забезпеченням військ є теоретичними ідеями та основоположними правилами, які визначають, як має бути організована ця діяльність. Однак самі по собі принципи не забезпечують практичних результатів. Для їх реалізації та втілення у життя необхідні конкретні, цілеспрямовані дії. Саме тут вступають у дію функції державного управління, які є практичним механізмом застосування принципів. Таким чином,

функції – це узагальнені види управлінської діяльності, що дозволяють трансформувати вимоги, закладені в принципах, у систематизований процес забезпечення військ усім необхідним.

Загальні функції провадять істотний влив на певні процеси, які мають місце в політичній, соціально-культурній, господарській та інших сферах. Дані функції є головними, властивими будь-якому управлінню, незалежно від того, на якому рівні/яких галузях вони здійснюються. До цієї групи функцій відносять планування, прогнозування, організацію, регулювання, облік, координація та контроль.

Спеціальні функції відзначаються особливостями конкретного суб'єкта або об'єкта управління. Основними спеціальними функціями державного управління, які здійснюються на вищому рівні вищим органом, у системі органів виконавчої влади ходять: а) забезпечення державного суверенітету й економічної самостійності Української держави, здійснення внутрішньої та зовнішньої політики держави; б) підготовка проєкту Закону України про Державний бюджет і гарантування його здійснення; в) формування та здійснення загальнодержавних програм соціального, економічного, науково-технічного й культурного розвитку держави.

З приводу вищенаведеного поділу функцій, то він не знаменує їх відокремленого існування, а є тісно пов'язаними між собою та спрямовані та втілення цілей/завдань, визначених перед державним управлінням загалом. Зокрема, функція планування вважається підґрунтям здійснення усіх інших функцій, функція контролю вбачається неможлива без практичної діяльності органів управління, що проявляється у таких функціях як планування та прогнозування, регулювання тощо. У своїй комбінації ці функції вважаються сутністю державного управління, вони властиві органам управління на всіх рівнях і носять загальне всебічне спрямування.

Є.Білокур наголошує на доцільності класифікації функцій державного управління у залежності від їх спрямованості на:

соціально-орієнтовані, що характеризують процес впливу суб'єктів державного управління, що утворюють певну керуючу підсистему, на суспільні процеси (керовані об'єкти) та демонструють призначення та зміст державного управління (державне планування, державне регулювання, державний контроль, управління об'єктами державної власності);

внутрішньо-орієнтовані функції уособлюють управління всередині керуючої підсистеми, а їх специфіка обумовлена багаторівневою і різнокомпонентною побудовою системи органів виконавчої влади – як провідник суб'єктів державного управління, актуальністю впорядкування та активізації дій її ланок (планування, кадровий менеджмент, керівництво, розпорядництво, контроль, організація та координація).

Доцільно зазначити, що в вищенаведеній класифікації є функції, що мають двовекторну спрямованість і належать як до соціально-орієнтованих, так і до внутрішньо-орієнтованих функцій (контроль, планування).

Аналіз класифікацій функцій свідчить про те, що ключовими функціями державного управління є: планування, організацію, координацію, регулювання та прогнозування, а також контроль. Натомість, менш поширеними є керівництво, облік, мотивація та робота з кадрами. Це дає підстави вважати, що незалежно від способів класифікації, деякі функції державного управління є ключовими (базовими, основними) і незамінними для досягнення його цілей. Лідером серед цих функцій є контроль; за ним слідує планування, яке часто розглядається як окрема функція або в поєднанні з прогнозуванням; замикає трійку лідерів організація. Водночас, останні тенденції вказують на появу нових підходів, що ставить питання про доповнення функцій держаного управління такими елементами, як мотивація, маркетинг, аналіз та оцінка тощо.

Для нашого дослідження представляє інтерес дослідження С.Стецюка, у якому він пропонує функції Міністерства оборони України розглядати як компонування трьох їх ключових видів:

- загальних, які включають організації, нормативного регулювання, планування, координації, прийняття рішень, співробітництва, комунікації і контролю;
- спеціальних функцій віднести розвідувальну й мобілізаційну;
- забезпечувальних функцій виділити такі як кадровий менеджмент, розбудова (виховання) доброчесності, фінансового, правового, інформаційного, матеріально-технічного та соціального забезпечення.

На підставі Закону України «Про Збройні Сили України» (ст. 1), ЗСУ забезпечують стримування збройної агресії проти України й відсічі їй, охорону повітряного простору держави, підводного простору в межах територіального моря України у випадках, встановлених законом, беруть участь у заходах, направлених на боротьбу з тероризмом.

Слід відзначити, що функції державного управління здійснюються через взаємодіючі між собою інститути публічного управління, що орієнтовно можна розділити на дві групи:

1→ публічні інститути, задля яких відповідна функція виступає засадою;

2→публічні інститути держави, щодо яких функція логістичного забезпечення обороноздатності вважається додатковою.

До основних об’єктів державного управління можна віднести: суверенний територіальний простір, населення країни, у тому числі окремо взята особа, громадські об’єднання, державні органи управління, а також їх діяльність. Уявлення щодо об’єктів державного управління можуть зазнавати змін зважаючи на розвиток суспільства.

Головою функцією Сил логістики є технічне та тилове забезпечення українського війська, що включає зберігання, ремонт та транспортування озброєння (боєприпасів), військової техніки, а також продовольства та пального.

Виходячи з управлінського аспекту та специфіки військової логістики, основні функції державного управління матеріальним забезпеченням військ (які

реалізуються через МОУ та відповідні структури ЗСУ) можна згрупувати наступним чином:

1) загальні (базові) функції, що притаманні будь-якій системі управління та забезпечують повсякденну діяльність військ у мирний час, незалежно від наявності прямої загрози

✓функція планування полягає у розробленні та підтримці в актуальному стані норм забезпечення, витрат палива, боєприпасів, продовольства (нормування та стандартизація); планування фінансування на закупівлю, ремонт та утримання військового майна у мирний час (формування річного бюджету);

✓функція організації полягає у організації логістичних ланцюгів від центральних баз до підрозділів у відповідності до плану (централізоване постачання); облік, зберігання, ротація/оновлення та забезпечення фізичної охорони військового майна на базах і складах (управління фондами та складами);

✓функція контролю передбачає регулярні перевірки технічного стану озброєння та військової техніки, а також фактичної наявності матеріальних засобів (технічний нагляд та інвентаризація); організація ремонту та технічного обслуговування техніки у відповідності до графіку, без прив'язки до бойових пошкоджень (паливно-попереджальний ремонт)

2) специфічні (адаптивні), що набувають особливого пріоритетного значення або виникають як пряма реакція на бойові дії, гібридні загрози, або необхідність швидкої модернізації

✓функція управління ризиками та стійкістю, що передбачає прогнозування, оцінку та мінімізацію загроз (ударів по складах, кібератак на систему логістики) для забезпечення безперервності матеріального забезпечення в умовах ескалації;

✓функція цифровізації та інтеграції логістичних систем спрямована на підвищення прозорості, оперативності та ухвалення рішень шляхом запровадження автоматизованих систем управління ресурсами;

✓функція військового-технічного інноваційного забезпечення, що передбачає пріоритетне накопичення, оперативне впровадження та забезпечення життєвого циклу критичних новітніх технологій у військовій справі;

✓функція управління оперативними та мобілізаційними резервами передбачає створення, динамічне розміщення та інтерактивне управління стратегічними запасами, адаптованими до умов швидкого розгортання, високих трат і централізованого постачання;

✓функція міжнародної логістичної взаємодії та інтеграції, яка включає управління ресурсами, одержаними в рамках військово-технічної допомоги, та гармонізацію стандартів матеріального забезпечення з державами-партнерами.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Класичне розуміння матеріального забезпечення військ фокусувалося на своєчасному постачанні необхідних матеріальних засобів, а в умовах сучасних безпекових загроз акцент

переміщається на стійкість, адаптивність (гнучкість) та децентралізацію. Державне управління у сфері матеріального забезпечення військ визначити є інституційно-правовою діяльністю суб'єктів державної влади, спрямована на раціональне та ефективне використання військових, фінансових ресурсів шляхом реалізації управлінського циклу та застосування відповідних принципів, що забезпечує своєчасне й повне матеріальне задоволення потреб військ для підтримання їхньої боєздатності та виконання покладених завдань.

Державне управління матеріальним забезпеченням військ є функціональним різновидом загального державного управління, що реалізується через відповідні принципи та функції. Досліджено загальні наукові підходи до розуміння принципів державного управління та запропоновано принципи державного управління матеріальним забезпеченням військ визначити як основоположні ідеї, вимоги та правила, які регламентують формування, функціонування та розвиток системи матеріального забезпечення військ, забезпечуючи її відповідність стратегічним завданням держави у сфері оборони. Принципи не існують ізольовано, а формують цілісну систему, яка потребує чіткої класифікації. Запропоновано принципи державного управління матеріальним забезпеченням військ класифікувати за сферою застосування на: 1) організаційні (управлінські), що спрямовані на регулювання структури управління та взаємодію (законність, централізм управління, прозорість та підзвітність, єдиноначальність, відповідальність); 2) функціональні (реалізаційні), які регулюють сам процес забезпечення (планування, оперативність та своєчасність, комплексність, безперервність); 3) економічні принципи є релевантними для раціонального використання ресурсів (економічність, обґрунтованість витрат, раціональне використання); 4) забезпечувальні принципи відносяться до підтримки боєздатності (гнучкість та адаптивність, достатність, стійкість, надійність).

Література:

1. Голоднова Т. С. Актуальні питання удосконалення логістичного забезпечення в секторі безпеки та оборони держави. Juris Europensis Scientia. Вип. 2. 2023. С. 74-79. DOI: https://doi.org/10.32782/chern.v2.2023.13

2. Кивлюк В. С., Ганненко Ю. О. Удосконалення системи забезпечення матеріальними ресурсами Збройних Сил України. Social development & Security. Вип. 2 (4). 2018. С. 49-58. URL: https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/491000

3. Паценко С. В., Ганненко Ю. О. Функціонування системи постачання матеріальними засобами Збройних сил України з використанням інформаційних технологій. Modern Information Technologies in the Sphere of Security and Defence. № 2(47). 2023. С. 85-90. DOI:10.33099/2311-7249/2023-47-2-85-90

4. Про затвердження Порядку функціонування інформаційно-комунікаційної системи управління постачанням товарів та послуг для потреб Збройних Сил «DOT-Chain» : постанова Кабінету Міністрів України від 27 червня 2025 р. № 798. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/798-2025-%D0%BF#Text

5. Стасюк М. Г. Особливості процесу підвищення живучості об’єктів логістики в умовах сьогодення. Український журнал прикладної економіки та техніки. 2025. Том 10. № 1. С. 316-320.
6. Стасюк М. Г. Підвищення ефективності логістичного забезпечення військ в операціях оперативно-стратегічного управління. Актуальні проблеми інноваційної економіки та права. № 1. 2025. С. 53-56.
7. Тесніков О., Фурсова В. Напрямки розвитку військової логістики в Україні в умовах воєнного стану як фактору її економічної безпеки. Економіка та суспільство. Вип. 62. 2024. URL: https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3998/3928 DOI: DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-62-111.
8. Korolchuk, Olena, et al. "State Regulation of Ensuring the Quality Medical Care During Martial Law in Ukraine: Lessons for the International Community." *Issues L. & Med.* 39 (2024): 3.
9. Kotsur, Vitalii, et al. "Security issues on the european continent in conditions of russia's aggression against Ukraine." *Revista De Gestão Social E Ambiental* 17.6 (2023): 1-12.

References:

1. Holodnova, T. S. (2023). Aktualni pytannia udoskonalennia lohistychnoho zabezpechennia v sektori bezpeky ta oborony derzhavy [Current issues of improving logistical support in the security and defense sector of the state]. *Juris Europensis Scientia*, 2, 74-79. DOI: https://doi.org/10.32782/chern.v2.2023.13[in Ukrainian].
2. Kyvliukб V. S., & Hannenkoб Yu. O. (2018). Udoskonalennia systemy zabezpechennia materialnymy resursamy Zbroinykh Syl Ukrainy [Improving the system of providing material resources to the Armed Forces of Ukraine]. *Social development & Security*, 2 (4), 49-58. Retrieved from: https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/491000[in Ukrainian].
3. Patsenko, S. V., & Hannenko, Yu. O. (2023). Funktsionuvannia systemy postachannia materialnymy zasobamy Zbroinykh syl Ukrainy z vykorystanniam informatsiinykh tekhnolohii [Functioning of the material supply system of the Armed Forces of Ukraine using information technologies]. *Modern Information Technologies in the Sphere of Security and Defence*, 2(47), 85-90. DOI:10.33099/2311-7249/2023-47-2-85-90[in Ukrainian].
4. Pro zatverdzhennia Poriadku funktsionuvannia informatsiino-komunikatsiinoi systemy upravlinnia postachanniam tovariv ta posluh dlia potreb Zbroinykh Syl «DOT-Chain» : postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 27 chervnia 2025 r. № 798. Retrieved from: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/798-2025-%D0%BF#Text
5. Stasiuk, M. H. (2025). Osoblyvosti protsesu pidvyshchennia zhyvuchosti obiektiv lohistyky v umovakh sohodennia [Features of the process of increasing the survivability of logistics facilities in today's conditions]. *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniky*, 10, 1, 316-320. [in Ukrainian].
6. Stasiuk, M. H. (2025). Pidvyshchennia efektyvnosti lohistychnoho zabezpechennia viisk v operatsiiakh operatyvno-stratehichnoho upravlinnia [Increasing the efficiency of logistical support for troops in operational-strategic control operations]. *Aktualni problemy innovatsiinoi ekonomiky ta prava*, 1, 53-56. [in Ukrainian].
7. Tesnikov, O., & Fursova, V. (2024). Napriamky rozvytku viiskovoi lohistyky v Ukraini v umovakh voiennoho stanu yak faktoru yii ekonomichnoi bezpeky [Directions for the development of military logistics in Ukraine under martial law as a factor of its economic security]. *Ekonomika ta suspilstvo*, 62. Retrieved from: https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3998/3928 DOI: DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-62-111[in Ukrainian].
8. Korolchuk, O., Orlova, I. S., Pavlova, O., Tymoshenko, O., & Gaievska, L. (2025). Conceptual aspects of public administration of the quality of life in the context of war. *Health Leadership and Quality of Life*, (4), 1.
9. Kotsur, V., Kuprii, T., Semenets-Orlova, I., Skliar, N., Drakokhrust, T., & Berezovska-Chmil, O. (2023). Security issues on the european continent in conditions of russia's aggression against Ukraine. *Revista De Gestão Social E Ambiental*, *17*(6), 1-12.